

на княгинята Труворова съ сина си, Налитаевъ си зель шапката.

— Почакайте. На кѣдѣ? . . . Ви отдавна не сте бѣле при мене; освѣнъ това, азъ схмѣ дѣжна да поговора за туй, унуй, съ Васъ. Току щомъ изказала послѣдната дума, съ шумъ вѣзла въ стаята княгинята съ младия князь.

Налитаевъ се оттеглилъ на противоположното кѹше, като взѣлъ фотографическия албумъ и почналъ както се виждало внимателно да го пригѣжда.

Княгинята любезно се срѣшнали съ Надѣжда Петровна и за крайно удивление на Налитаева, комуто се показвало, че послѣдната бѣла твърдѣ привлѣчена отъ снисходителната любезность на княгинята и княза.

— Послѣ нѣколко обще пр енетоговавшни фрази които бѣха даже насители всичкитѣ салоннистени, отъ вѣковнитѣ имъ повтаранія въ врѣме на посещение, гоститѣ си отишли.

— И така Василий Ивановичъ, какво мненіе си съставихте за княгинята попитала Надѣжда Петрова, като приближавала Налитаевъ.

— Азъ мисля, че тя безъ причина не се' е рѣшила да доди при Васъ и да Ви ошасливи съ своето посещение.

— Това мненіе не е твърдѣ измамливо за мене забѣдежила Надежда Петровна; но отъ какво не искате да предполагате, че княгинята подѣржа приятелство съ мене за личнитѣ ми достоинства.